

Atyai ajándék

vasárnapi igemagyarázat

Enying,
2020. május 3. Anyák napja
a 9. istentisztelet nélküli nap

Textus: Lukás 2, 41-52

Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a páska ünnepére. Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. Miután pedig elteltek az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. Mivel azt hitték, hogy az útitársak között van, elmentek egynapi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein.

Amikor szülei meglátták, megdöbbenek, anyja pedig így szólt hozzá:

- Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én kétségbeesetten kerestünk téged.

Ő pedig így válaszolt:

- Miért kerestetek engem? Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?

Ők azonban a nekik adott választ nem értették.

Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében,

Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

* * *

Érdekes részlete a mai történetünknek, hogy amikor visszaér Mária és József a jeruzsálemi templomba, és megtalálják a (nem is olyan kicsi, 6. osztályos korú) fiúkat az írástudókkal beszélgetve, szóval, hogy abban a pillanatban nem József, hanem Mária kérdezi meg, hogy miért tette ezt velük. Bár Lukács szűkszavúan tudósít, szinte halljuk Mária hangját, ahogyan aggódó szeretettel, de anyai határozottsággal kéri számon fiúktól, hogy nem tartott velük. Egyszerre aggódó szeretettel és szigorúsággal, ahogyan csak egy egynapos keresés után lehet egy elveszett gyerekhez szólni. Nem hisztérikusan kiabálva, hanem a megtalálástól boldogan, de mégis kellő határozottsággal.

De még ennél az apró részletnél is fontosabb, hogy Mária ekkor érti meg: eljött a pillanat, amikor fia megtalálta azt a helyet, amit mennyei Atyja elkészített számára. Mostantól a fia tudja, miért jött erre a világra. Lukács sokat mondóan így számol be Mária felismeréséről: „*Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében...*” (51. vers).

Ma, amikor annyi év után először marad el Enyingen az anyák napi istentiszteletünk, azt mondja nekünk Isten az Ő igéjében, hogy minden iskolai, sport, vagy művészeti verseny helyezésénél nagyobb kincs egy anya számára, ha gyereke megtalálja helyét Isten közelségében.

Nem azért örülünk igazán gyermekünk egy-egy kiemelkedő teljesítményének, mert nekünk szereznek dicsőséget, vagy mert, lesz mit kipoztolni a közösségi oldalunkon, vagy mert eldicsekedhetünk vele a többi szülőnek (talán vannak ilyen szülők is, de sem mi nem vagyunk ilyenek, se ilyeneket nem ismerünk), hanem azért, mert úgy érezzük,

megállja majd a helyét, ha kirepül a családi fészekből. Lám, aki ilyen szépen szaval, számol, énekel, rajzol, játszik hangszeren, stb. az a többi kihívást is ennyire ügyesen veszi majd, ha felnő.

Egy anya pedig mit kérhetne többet Istentől, mint hogy gyermeke biztos lábakon helyt álljon az életben? Lehet-e más vágya egy apának? Egy pedagógusnak a tanítványa felől? Ha komolyan vesszük, hogy Isten minden imádságot meghallgat, miért ne imádkoznánk gyermekeinkért? Édesanyánkért?

Ha hisszük, hogy Krisztus megváltott minket, akkor miért lenne a realitásoktól elrugaskodott dolog azt kérni, hogy erre a felismerésre gyermekeink is eljussanak? Amikor a korábbi évek anyák napi istentiszteleteire hívtuk a szülőket és nagyszülőket, akkor azt ezért tettük. Hogy váljon életünk részévé gyermekeink hitre nevelése is.

Annyi mindenre próbáljuk megtanítani gyermekeinket az alatt a pár év alatt, amíg még nagyobb hatással vagyunk rájuk, mint a barátaik és kortársaik. Legyen helye ebben a rövid időben annak, hogy lássák rajtunk: komolyan gondoljunk, hogy Isten tenyerén éljük az életünket.

Akkor is, amikor boldog pillanatainkon osztozunk, és akkor is, amikor nekikeseredve igyekszünk kiutat találni egy zsákutcából.

Kedves anyukák, sugározzátok gondoskodó szeretettel azt a felismerést, hogy Isten ajándékaként tekintetek gyermekeitekre. Gondoljátok végig, milyen maradandó útravalókat pakoltok kis vendégeitek tarisznyáiba. Miért hagynátok ki a legdrágábbat közülük: a Jézussal való kapcsolat lehetőségét? Kedves apukák! Erősödjetek meg abban a felismerésben, hogy ma mennyivel többet kell egy férfinak hozzátenni az otthoni munkákhoz - ami régen női dolognak számított a háztartásban, azt nem egy nő, a feleség, hanem több nemzedék nőtagjai végezték. A konyhában vagy a takarítószerke körül ügyködni, pelenkázásból, esti meseolvasásból, vagy a különösen most: a közös tanulásból kivenni a részeteiket nem ciki, hanem ellenkezőleg: a 21. század legférfiasabb tennivalói. (Mindezt ezt egy szál virággal letudni elég férfiatlan gesztus lenne.)

És ugyanígy nem ciki, ha gyermekeitek nemcsak a lelkészüktől, hitoktatójuktól, tanítóiktól vagy tanáraiktól hallanak Istentől. Arról, hogy Krisztus annyira szeret minket: Benneteket és gyerekeiteket, hogy megváltotta az életünket. Az Ő megváltására érdemes építkezni nemcsak felnőttként, hanem fiatal korban is.

Legyen áldott ajándékaiért. Az erőért, amit családjainkra fordíthatunk, és azért, hogy megtaníttanítóvá lennünk. Hogy átadhassuk azt, amire gyerekeinknek szüksége lesz akkor, amikor már saját útjukat járják. Jézusnak 12 éves korában jött el ez a forduló pont, a mi gyerekeinknek sincs sok ideje, amíg tőlünk is hallhatnak Megváltójukról.

Amikor Jézus levált a szüleiről, és a templomban maradt, nem maradt egyedül. Te sem vagy egyedül: anyaként, apaként, gyerekként, vagy egyedülállóként olvastad ezt az igemagyarázatot: Krisztus az életünknek és a kapcsolatainknak (nem ugyanaz-e a kettő?) is a Megváltója szeretne lenni.

Miért ne engednénk, hogy az legyen? Legyen! Legyen így!

Ámen!

* * *

*A felséges Isten szemei vannak,
Igazakon, kik csak Őbenne bíznak;
Mindazok, kik Tőle oltalmat várnak,
Kérésükben mind meghallgattatnak.*

254. dicséret 8. versszaka